

Theodor Walldius, *Confide*, 2019. Aluminium, C-print, Plexiglass XT (36x18cm) Foto: Brian Kure

Vanen tro for udstillingsstedet C.C.C. er der i den seneste udstilling knæk på dramakurven, der forbinder den digitale invitation med den fysiske udstilling. Under udstillingstitlen *Village Atheist* viser den svenske billedkunstner Theodor Walldius fem billeder, alle digitale frembringelser, der skildrer en fotorealistic virkelighed med specifikke objekter i fokus. Forud for de faktiske værker i kælderlokalet, kunne man via titel og motivet på invitationen, have forventet en mere folkloristisk fortælling med tydelige karakterer, hvoraf landsbyens ateist så ville være hovedrolleindehaver.

Men man finder ud af, at den flok mennesker, som på invitationen stirrede udover afgrunden og ind i et nøglehul er gået hjem, og man fristes til at spørge; hvis alle menneskene er væk, hvor er så ateisten? Er det ateisten, som taler i udstillingsteksten, der er skrevet af Walldius selv og hvor et ekko af Nietzsche dukker frem i anden sætning: *'A figure, with all the ground in the world, but in a search of a view from nowhere. Claiming to be the only one, and the others all die of laughter.'* Hvad der hos Nietzsche er den spøgefulde forklaring på monoteisme anvender Walldius til at sige noget om figuren i billedet. Er figuren så guden, der får alle andre figurer til at forsvinde ved at hævde at være den eneste? Er det derfor, at skulpturerne i udstillingen ikke har nogen fysisk form, fordi skulptøren er ateist?

Det er i sig selv en spændende tanke at forestille sig en desillusioneret formgiver, der er så specifik i sine nedslag, både i det sparsommelige udvalg af billeder og i de orkestrerede buler og uregelmæssigheder, som forekommer i overfladerne på de virtuelle skulpturer. Alt er planlagt og intet givet i den verden som Walldius former skulpturer i. Med denne udspecificering, og med ateisten i mente, er beskueren overladt til at afkode de enkelte motivers figurative egenskaber. Enkelte associationer toner frem i dette forsøg, f.eks i værket *Rosy Reach*, der på afstand kunne ligne et restaureret danefæ med inskriptioner på, men inskriptioner, som ved nærmere eftersyn viser sig at være uaf læselige krummelurer på den bronze-lignende overflade. Der var ellers noget landsby her, konturerne af en håndgribelig fortælling, der alligevel viste sig at være et mirage for den eventyr-hungrende beskuer.

Værkerne *Interstice* og *Environ*, hvoraf førstnævnte er et close-up af sidstnævnte, kunne minde om skitsen til et klassicistisk tempel. Også her bliver man ledt på sporet af noget religiøst, men det føles heller ikke som den rigtige sti at gå ned af. Walldius' visuelle sprog virker ikke refererende. Det er et symbolsk sprog, men for en verden man ikke kender. Det er som om hans formgivning er opstået af en ursuppe af kurver og overflader, som han deler med resten af vores visuelle verden. Men et eller andet sted i udviklingen er der sket en ændring - en glitch et tidligt sted, der har fået hele denne søster-verden af objekter til at virke familiær, og så alligevel ikke.

Theodor Walldius, *Interstice*, 2019, Aluminium, C-print, Plexiglass XT (16x26cm) Foto: Brian Kure

Theodor Walldius, *Environ*, 2019. Aluminium, C-print, Plexiglass XT (16x26cm) Foto: Brian Kure

Kigger man på værkernes individuelle titler understøttes følelsen af noget grundlæggende - omend ikke visuel - så sproglig ursuppe. Tre ud af fem titler er bydeforms-udgaver af såkaldte transitive verber, der kendetegnes ved at have et objekt indlejret i sig. Man kan med andre ord ikke betro sig - *Confide* - uden at betro sig til noget. Men det gør flere af værkene ikke desto mindre. De betror, eller omgiver, uden at afsløre til eller om hvad. Og det er måske her, at ateisten ligger begravet som et transitivt verbum uden objekt, eller som en troende uden gud.

Hvis denne allegoriske sudoku dog imidlertid skal gå op, må det være en gud uden troende, der er på spil i Theodor Walldius' værker. Under alle omstændigheder kan den ene ikke eksistere uden den anden. Kunstneren skriver selv: '*...where relations make up every surface*', og det får mig også til at tænke på det sære krybbespil af individer på invitationen, som konteksten taget i betragtning, godt

kunne være en landsby. I sådan en landsby, der vel at mærke betragtes udefra, og måske gennem et nøglehul, virker rollerne til at være delt ud på forhånd. Hvis der er en landsby-ateist må der i sagens natur også være en landsbypræst - de to kan heller ikke undvære hinanden for at eksistere.

Theodor Walldius, installationview, 2019. Foto: Brian Kure

Tilbage står jeg med fem billeder og visheden om, at det er ateistens perspektiv, som tilgodeses. Jeg er bare ikke sikker på, hvem denne ateist er, eller hvor denne gemmer sig i udstillingen. Jeg ved bare at ateisten findes i en landsby. Jeg overvejer hvilken rolle nøglehullet i horisonten spiller, noget man kigger ud igennem, eller bliver kigget på igennem. I hvert fald kan et blik på hvert af Walldius' billeder godt føles som at kigge igennem et nøglehul - man fornemmer en meget større verden udenom det snævre udsnit, der præsenteres. Nøglehuls-motivet går igen i den grafiske opsætning af udstillingsteksten. Jeg forestiller mig at få en nøgle til det nøglehul, åbne døren og finde en masse skulpturer, der er ved at dø af grin.